

Interpretace díla Teorie jednání Pierra Bourdieu

- F — překladový rozsah
- místy slovní sílet, nesmysly
- podivný opis, bez vlastní interpretace
- mnoho teoret, mnoho ybát

1-2 auto
severit,
VLASTNÍMI
SLOVY
s příklady
odkazem
v podobě
přímé
citace

- není jasné, jak neuvěřitelně aplikovat
dílo na knihy Bourdieuho, obecně,

Michaela Benešová (439737), Eliška Kolmanová (439690), Jan Kříž (439754), Kristýna Nezhybová (439680)

nekonkrétní, nepodložené statistickými
a dalšími autory, články z medií

OBSAH

oto? → *konkrétně / pomenyťe
nejššími slovy
REZUMUJTE*

I. ÚVOD	4
II. ROZBOR	4
2.1 Kapitoly 1-2	4
2.2 Kapitoly 3-4	5
2.3 Kapitoly 5-6	6
2.4 Kapitoly 7-8	7
III. APLIKACE POZNATKŮ	9
IV. ZÁVĚR	10

*zbytek? kam?
zbytek popsatky?*

Výchozím bodem úvahy o mravnosti je to, že činitelé se snaží vyvolat ten dojem, že se řídí dle nějakého **univerzálního pravidla** a to i tehdy, kdy se tím jejich chování neřídí, nebo dokonce částečně vychází z jiných zásad. Vesměs tak platí, že ona pravidla se nemusí striktně dodržovat – záleží však na dané skupině. Uvádí se ale, že se pravidlo alespoň obecně respektuje. Když už se pravidlo nerespektuje, tak členové alespoň dávají najevo, že se pravidlo uznává.

Podle autora se jedná až o jakési **zbožné pokrytectví**. Skupiny tím nikoho neoklamou, když kážou jedno a činí druhé. Tímto chováním však ale skupiny projevují to, jak se samy vážně berou a jak chtějí, aby je bralo jejich okolí. Zároveň tím i ukazují, jakou úctu chovají ke svým hodnotám. Skupina tuto svou vnější image může uchovat pouze tehdy, bude-li ji neustále opakovat a dodržovat – vzniká tak tlak na členy, kteří jsou touto funkcí pověřeni. Trestem pro mluvčího, který selže a nevěnuje se plně tomu, na co ho skupina najala, je politický skandál.

Všeobecně je známo, jak ostatně i sám autor v textu uvádí, že je obecně prospěšnější se alespoň navenek přiblížit univerzálnímu pravidlu. Přináší to **zisk** a někdy se tomu též říká **byrokratický realismus**. S přijetím oficiální normy či pravidel ve skupině rovněž stoupá faktická moc jedince. Pro člověka je tak výhodnější se přizpůsobit a splynout s jakousi sociální ctností. Z toho i plyne, že je pro politické skupiny výhodnější vést strategii, za kterou budou podporováni a chváleni širší sociální skupinou.

Jak Bourdieu podotýká, tato **strategie** se uplatňuje hlavně v politickém boji na všechna univerzální práva (právo na právo, právo na pravdu atd.) – je to neúčinnější zbraň. Bylo by však potřeba zajistit, aby činitelé ve skupinách měli na obecném blahu vlastní zájem a ne jenom zájem moci. Potom by systém mohl být nastaven tak, aby neustále kontroloval a nastavoval otázky mravnosti. Činitele by to tak donutilo ke skutečným univerzalizujícím postupům.

Další z Bourdieuových postřehů je, že politická mravnost není běžnou součástí lidské přirozenosti. Nastolení systému, kde by činitelé bylo neustále kontrolování, lze pouze prostřednictvím systém **realpolitik**, tedy **realistické politiky rozumu a mravnosti**. Aby se ale mohla nastolit politika mravnosti, je potřeba nastolit i potřebné instituce. Politika mravnosti by se měla snažit chytit oficiální činitele za slovo a konfrontovat je s oficiálním zněním.

III. APLIKACE POZNATKŮ

V každodenním životě se setkáváme s určitou nerovností mezi lidmi. Jak Bourdieu tvrdí, tato nerovnost vzniká již na základních školách. Nerovnost přístupu ke vzdělání, nebo i stigmatizace ve vzdělávacím procesu, mohou zásadně ovlivnit směřování jednotlivce. Je nutné proto zajistit rovný přístup ke vzdělávání a tím pádem i stejné podmínky pro děti ze všech sociálních vrstev. Je totiž dost dobře možné, že právě děti z chudších rodin si nebudou moci dovolit některé pomůcky, aktivity spojené se školou a tím pádem se i cítit vyloučené z kolektivu. V teoretické rovině liberální společnost usiluje o rovnost šancí, ale v realitě výsledky nebudou nikdy stejné pro všechny, jelikož záleží na přístupu jedinců a na jejich kvalitách (talent, motivace). Touto problematikou se potom hlouběji zabývá veřejná a sociální politika.

Co se týče státu jako nástroje sjednocování má autor pravdu v tom, že stát skutečně usiluje o jakousi jednotu a to jak v administrativní tak i v praktické rovině, jakou je například jazyk či metrický systém. Tyto faktory jsou nezbytné pro fungování státu. Stát, kde by se na každém území používala například jiná jednotka váhy, délky nebo času by byl sám o sobě nefunkční a vládoucí elity by měly značný problém jej udržet pospolu.

Jak ale řešit problémy v rámci státu? Autor nabízí příhodné řešení a to v podobě vědců, kteří by měli dostatek času a byli by rovněž zaopatřeni. Tito vědci by potom přemýšleli (bez vnějších tlaků a stresů) o stávajících problémech. Jejich řešení by mělo být efektivnější, právě proto, že nejsou vystaveni tlakům vnějšího světa. Problém ale je, že aby měli čas, musí být ekonomicky a sociálně zaopatřeni – kdo by je zaopatřil? Platební povinnost by pravděpodobně byla na plátcích daní. Otázkou tedy je, zdali by se to vyplatilo či nikoliv.

Morálka jako taková je palčivým tématem současné doby. V televizi každodenně vidíme politiky, kteří lidově řečeno, káží vodu a pijí víno. Zavedením instituce, která by je konfrontovala s oficiální pravdou či jinými

co tím myslíte?

stanovenými pravidly, by tak nejspíše přispěla k transparentnějším politickým sférám. Nehledě na to, že by potom politiku spíše dělali lidé, kteří by ji dělali pro veřejný užitek než pro ten vlastní. Zatím ale podobnou instituci nemáme a tak i představa o tom, jak by měla vypadat, je mlhavá.

IV. ZÁVĚR

Celkově jsme se shodli na tom, že Bourdieuova Teorie jednání je nejenom teoretickým dílem, ale své značné využití má i v praxi. Autor sám vnímá svět kolem sebe bystrými očima a kromě základních problémů popisuje i postup, jakým by správný vědec měl dojít k oněm důležitým řešením těchto problémů.

V jednotlivých kapitolách jsme shrnuli hlavní myšlenky a teorie Bourdieua tak, jak je sám autor napsal. V neposlední řadě jsme se pak pokusili jeho zjištění aplikovat i do praxe, respektive porovnat teoretické znalosti s naší reálnou zkušeností.